

Анна Стреминская

Не забывайте про сердце

* * *

Шевелите ручками, дорогие, шевелите ручками!
Несите, лечите, согревайте, зашивайте, хватайте...
Чистите, режьте, помешивайте, пишите,
подписывайте. И ничего ни в коем случае не забывайте!
А иначе вся ваша жизнь покроется пылью –
толстым слоем пыли и плесени – и не очистить ее.
И руки ваши должны наливаться силою.
А под ледачего обломова, как известно,
не течет никогда ничего!

Шевелите ножками, дорогие, шевелите ножками!
Иначе не успеете схватить, приготовить и подписать,
догнать и сказать все самое нужное,
убежать от «Шахеда», ракеты, от врага убежать!
Шевелите мозгами, дорогие, шевелите мозгами!
А иначе останетесь на обочине дней.
И никто не будет водиться с вами.
Вы станете бедным, и скушает вас бармалей!

Шевелите мозгами, шевелите ручками, шевелите ножками!
Иначе будете безвестным и нелюбимым,
и как бы нет вас вообще!
Но прошу, дорогие, не забывайте про сердце –
если вы сами любите –
вам не страшен совсем ни бармалей, ни кощей!

* * *

Мамо, таке буває в житті? Скажи: не буває!
Таке буває тільки у книжках та фільмах,
у фільмах та книжках!
Та ще й у театрі таке буває на сцені –
війна та й жахіття завжди бувають на сцені!
А ми сидимо у партері та дивимосся хоробро,
та ще й жуємо цукерки, і шелестять обгортки.

Мамо, чому наш будинок чорний?
 Мамо, де ми будемо спати?! –
 Ми будемо спати сьогодні в шпиталю,
 Де будуть наше життя спасати.
 Бо ми живемо давно у фільмі, ми живемо
 давно у книзі,
 ми живемо давно на сцені.

Квіти та іграшки люди несуть до будинку,
де ми жили ще учора...
Квіти та іграшки – по всій країні, до залишків наших
гарних будинків.

Наших будинків з паперу, з картону.
Бо наше життя наскрізь бутафорське.
Книжка наша зовсім згоріла,
сторінки обвуглені вітер гортає.
Тільки якась жаліслива тітка
поставить вранці слізливий смайлик.

